

Masri Mona Aicha

Nem gondolk az ég madaraira

Ruhátvegyél! Feketét! Térdigérjen! Avállad! Nemleszegtúlszínes?

Csitulj már!

Hogybeszélsznagyanyáddal?

Na idefigyelj, Mama. Sehoggy. Nem is vagy itt. Az ablaküvegben látom magam, úgy nézek ki, mint te azon a régi képen, amikor a ló előtt állsz, a vezetőszárat fogod, nyereg nincs, szórén ülted meg. Csak a hajráf hiányzik, meg a Szicília-formájú anyajegy a szemem alól, leszedettem.

Aválladiskinn!

Rúzszt is kenek, ha nem hagyod abba. Pirosat.

Üres a lakás, a robotporszívó kerreg, elakadt a magas küszöbben. Lábujjhegyen a cipősszekevényhez tipegek, ott még nem járt a porszívó. A magassarkú feltöri majd a lábam, a sarkamról lejön a bőr, véresre nyúzott rész. Kellene az a fújós a DM-ből vagy nem is, a Decathlonból. Valamit még adhatok? Az eladó fogai elállnak, mosolyog, cipők, cipők, barna haj, mindegyiknek ugyanolyan barna, egyenkinézet, a Dechatlonban nem dolgozhatnak kövérek, obesek, enyhén obes, irták a papírodra, kórházi záró. DM, Decathlon, Deichmann. Az obes a szofisztikált kövér.

Selymet ígér. Olyan lesz, mintha harisnya lenne a lábamon. Kék pillangó a szürke flakonon. Hova repül?

Nem vettél harisnyát?, kérdeznéd.

Harisnyanélkülsehova!

Vattával tömködöm a cipő orrát. Legalábbis templomba nem. Templomba ez a szabály, harisnya, zárt cipő, no makeup, fekete ruha, alul minimum térdig, felül válla legyen. Nem előírás, íratlan szabály, de szólnak! Megszólnak!

Ki indul be egy vállra? Kettőre.

Hajadatfogdössze!

Látom, ahogy a ló megnyalja az arcod, az állkapcsodtól fel egészen a Szicília-formájú anyajegyig. Anyunak is ilyen van, én leszedettem. Rózsaszín nyelv, ezüst zabla, döfés, fémes íz. Félek, félek a lovaktól. Elöl harap, hátul rüg.

Kilépek az ajtón, vissza még egy pohár víz, a repedt kék bögrében, Hú az Úr felirat. Az aljából kipattant egy cserépdarab, a hibás részből vékony repedések futnak a bögre oldalán, pókhálós visszér, kitágult kapillárisok, seprűvéna. A szememhez tartva átnézek a lyukon, látom a madarakat, ahogy a konyhaablak előtti fára szállnak, a ló megnyalja az arcod, az állkapcsodtól fel, egészen az anyajegyig, nyáltól csillogó bőr. Vízet ereszték, nem csöpög. Kiiszom.

Atextustjegyezdme!

Csattan az ajtó.

Avarban lépkedek, pedig nyár van. Száraz fűcsomók, megégett levelek, az év legmelegebb hete. Yorkik szaglásszák a fűcsomót, a másik kutya vizeletét. Utálom a yorkikat, a szomszédodban megellett, emlékszel? Császárral.

A nagyobbak felzabálták a kölyköket. Elroppantott csigolyák, kiterített szürkés pamacsok a kút kávéja mellett.

Metrózás közben olvasok valamit, tegnap panaszszoltárok, Brueggemann, végre egy jó fordítás, Czövek-Tóth. Ma filozófia. A szerző nem hisz a demokráciában, episztochrácia, frusztrált, igaza van.

Brueggemann, *Az ószövetség teológiája*, szar fordítás. Kidobni. Könyvetnem-dobunkki! Rossz fordítás, óember helyett öregember, mazsolaarcú bácsi, bottal. Meg kell öldökölni az óembert. Kirántom a kezéből a gumirozott botot, fejére csapok vele.

A Deákon alig vannak, kilenc óra harminckettő, ébredezik a város. Hajléktalan nő a cukorkásbolt előtt, felemás cipőben. Kényelmes. A kezét sem nyújtja, a kéregetéshez is korán van, az evangélikusok már csordogálnak a templom felé. Miért nincs tornya?

A sarkam feletti gyűrődésbe vág a cipő kérge. Minden lépésnél összegyülemlik, és kifut a vér.

A panaszszoltárok felépítése, megszólítás, panasz, kérés, meggyőzés, hálaadás. Ez csak öt, valami kimaradt. Biztos a világháború, pusztítás, lebombázták. A háborúra születettél negyvenben, ezt a lelkesz mondta a temetésen. A panasz a hatalom újraelosztása. Elvesztettük a panaszt, kimarad a gyakorlatból, nincs kezdeményezés, nincs hang.

Statikai okok, írja a *Wikipédia*. A klasszicista tornyocskát 1875-ben statikai okból el kellett távolítani. A vatta az izzadságtól egyre kisebb, kemény galacsinná tömörül. A lábad fél számmal nagyobb, mint az enyém, nyáron a vatta nem segít. Télen sem. Nyárcipő. A panasz a valódi kapcsolódás Istenhez, mert dicsérni mindenki tud, csinos a ruhád, milyen jó a frizurád. Milyen? A dicséret nem kapcsolat. Doxológia, semmitmondás, ilyet nem mond Brueggemann. A panasz az igazi, a konfrontáció, a kritika. Nyitott szívvel átkozni az Istent. Csak őszintén. Sosem káromoltam. Nem tudom azt mondani, hogy az Isten... nem tudom leírni sem. Pedig Isten nagyon szexi, szexuális. Kivisz a pusztába, újra elcsábítani. Nem engem, a népét. Hóseás. Engem is. Hódít, csábít, behatol. De hol kezdődik a blaszfémia?

Próbálok lábfejjel lépni, a súlyomat előre helyezni, mint a balerinák. A térdhajlatomtól izzadságcsepp gurul, egyre kövőbbnek képelem. Álmomban magyaráztad, csupasz lábbal nem megyünk templomba. Dédunokát szeretnél, császár, megroppantott gerincek, kiterített yorkik. Felzabálnám. A forróság ölné meg. Mama, aki erre a vállra gerjed, megérdemli, mondtam. Ma mindenki a nagyanyjáról ír, pontosabban a nagyanyja haláláról, vagy mert sokaknak most halt meg, vagy mert nem történik semmi érdekes, csak a nagyanyákban lehet bízni, a nagyanyák meghalnak.

Kisföldalatti a Mexikói út felé. Nem jön. Nyolc perc a kijelzőn. Előre számol vagy vissza? A filozófus a tálentumos szolgálkkal példálózik, az egyik ötöt kapott, a másik kettőt, a harmadik egyet, mindenki a képessége szerint. Isten előtt vagyunk egyenlőek, de ott is csak a megváltásban, tetszik a stílusa. Mindig is bejöttek az arrogáns férfiak.

A kisföldalattin érzem magam leginkább vendégnek. Túlságosan patinás a barna burkolat. Ferde copf, egy kislány otthonosan mozog, hellokittys hajcsattok kétoldalt. Férfi fekete-fehér csíkos pulóverben, a nyelvét a felső ajka és a foga közé nyomja, körmével a kilógó orrszórét babrálja. Franciás, divat, *Emily Párizsban*, mikor jön a második évad? Megszólítás, panasz, kérés, győzködés, bekészíteni a persely-

pénzt! Előre! A táska zipzáras zsebébe csúsztatni. Csak a végén bedobni. Mindet, mindet amit bekészítettél, nem a műsort értékeled!

A kislány kiköpi a cumit. Anya, anya, anyaaa! Én nem kaptam reggel kekszet. Kérek! Anya felnéz a könyvből, hazaérünk, és kapsz! De öcsi már evett. Nem látom a könyv címét. Öcsi hamarabb elkészült. Engem te készítettél. Anya a táskájából két, egyesével csomagolt kekszet vesz elő. Amilyet a kávéhoz adnak, csésze mellett kistányér, fehér cukor, barna cukor, keksz. Köszönöm, anya.

Fahéjillat. Édes. Sosem panaszkodom. A melegre sem, látod. Mindig panaszkodom, csak problémaként fogalmazom meg, hogy éppen azon gondolkodom, amikor meghaltál, miért nem voltam ott. Látod, így. Vagy Isten miért hagyta ezt, mi volt a célja. Miért kell hálásnak lennem? Hogyan köszönjem meg? Persze, egy ideje tudom, hogy nincsenek céljai.

A templomtól pár utcára már csak két embertípus van, aki a templomba jön, és aki nem. Otthon, ha valaki elment a templom mellett fél tíz és tíz között, a bőszyoknyás néni utána kiabált, hogy hátnemjössz templomba? Persze, csak ha amúgy járt. Mindenki után nem kiabált, csak a megvető sóhajok.

Bordó szőnyeg, egészen az úrasztaláig, puhán lépkedek rajta. Előre ülök, hogy lássam a lelkészt, és ő is lásson engem. A templom a legbiztonságosabb hely. Pontosabban a liturgia. Nem inogsz, nem mész előre, nem dülöngélsz. A liturgia tart, a liturgia tartja a lelkészt, a gyülekezetet, talán még Istent is.

A néni mellettem mutogat, hogy miért nincs rajtam maszk, nyolcvan körüli, a kézfejen szemölcsök, barna foltok. Kézfeje mozgásával a ráncok tánca kezdenek. Hetven évesen öregebb leszek, mint te valaha. Akkor jön el a rövid ruha, a fedetlen váll és a piros rúzs korszaka. Többet nem szólhatsz be. Bár mindig úgy képzelem, hogy negyven évesen elüt valami, amikor még valamennyire feszes vagyok, hirtelen, a hullaházban is sajnálnának, élhetett volna még. Jobb így, mint minden este rendet rakni, és izgulni, hogy felébredek-e.

Körülnézek, csak rajta van maszk. Mutatja, hogyan használjam az énekeskönyvet, picit idegesítő, belemegyek a játékba. A táblán lévő gót stílusú számokra mutat, a hetes megkopott, aztán az énekeskönyvre. Eljátszom, hogy oldalszámoknak nézem. Énekszámok, magyarázza. Jegyezzem meg. Jegyezd meg! Hasznos. Az ő PIN-kódja a Kegyes Jézus itt vagyunk plusz egy. Cetylire írta, és a bankkártyája mellé csúsztatta: Kegyes Jézus itt vagyunk +1. Senki nem találja ki a PIN-kódját ennyiből. Bólogatok, 1641. Ha valaki mégis, az református, és a református nem lop.

A lelkész nő középen választja el a haját, szépen rendezett minden. Felállunk, leülünk, felállunk, leülünk. Imádkozunk, megszólítás, hála, bűnbánat, könyörgés, feladás, beletörődés, hála. A textus Mt. 25, 14-30. Táluentumok. Ennek mekkora az esélye? Úgy hallgatni az ígét, mintha először hallanád! Ez egy random nő könyvvel a kezében. Elfelejteti, hogy lelkész és a Szentírás.

A lelkész nő a táluentumokról beszél, arról, hogy aki elfogadja Istent, és szolgálja, az bővelkedni fog. Az az ige szerepel a görög szövegben, hogy feleslege lesz. Enyhén obes. Hogy jutottunk ide?

Elfogadás. A panasz feladása a teodicea feladása. Az igazság, az igazságosság feladása. Nem kezdeményezünk, nem küzdünk, elfogadunk.

A néni egyik kezével csúliszerűen húzza el a kék maszkot a szájától, a másikkal

bedobja a cukorkát. Mentolillat. Érzed te is? A ló mellől. Segíthelyretenneműfogsort, nálad ez volt a duma.

A kezemet nézem, a hosszú, vékony ujjaimat, kilépek a cipőből. Botrány! Megszólítás, panasz, kérés, meggyőzés, helyreállítás.

Tegyed vissza a cipőbe, mutat a lábamra a néni. Az üzenet egyszerű, mégis tetszik. Talán, mert a lelkeseknek is, újra rácsodálkozik a szövegre, és valahogy én is. A lelkesedése nyugtat. Isten gondoskodik rólunk, a hivatásunkról, mindenről. Isten csodálatos. És ettől valahogy én is csodálatosabb vagyok. Sőt a kontrollmániás néni is csodálatos.

Érzem, hogy az utolsó mondat jön, talán a hangsúlyból: Ha elkeserednétek, gondolatok a mező liliomaira és az ég madaraira, nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem gyűjtenek, és a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Visszalépek a cipőbe, a galacsin pici, kemény, nyomja a lábujjam. Ez most miért kellett? Ez az ige már nem azt jelenti. Hogy mondhatja ezt? Nem gondolok rájuk, a liliomokra, a liliomok kiégnek, a madarak megdöglenek. Klaffog a cipő a lábamon.

Mindentamitbekészítettél! Nemaműsörtértékeled!

Eljövök a persely mellett. Megdicsérni, kezet nyújtani, mosolyogni. Áldás, békesség! Köszönöm az ige hirdetést.

A templom előtt a hajléktalan nő a Deákról. Felismerem a cipőről. Itt a világ vége, üvölti, adnál egy kis pénzt, nem piára kell. Odaadom neki az ezrest, kilépek a cipőből, sarkainál összefogva felemelem, a nő kezébe nyomom. A szürke vattagalacsin legurul a templomlépcsőn, nem mondom semmit. Nem mondom, hogy nem gondolok a mező liliomaira és az ég madaraira.

